

gift är att ösa kanoten efter hand som den fylles av äntrande vågkammrar. Jag har en till måltiderna hörande skål av emaljerat järnbleck till öskar och arbetar som en galärslav. Med armbågarna söker jag att mota och dämpa vågorna åtminstone midskepps. I kanotens botten skvalpar och kluckar vattnet mellan för och akter i takt till farkostens rullningar. Det är en ojämn strid. Jag hinner inte att hålla jämna steg med vågorna. Varje ny kam ger oss ett större tillskott än det kvantum vatten jag förmår att på mellantiden vräka ut med skålen. I kanoten stiger vattnet oroväckande. Efter hand som den fylles blir den tyngre och allt lägre ligga relingarna över sjön. Desto lättare blir det därför för vågkammarna att slå in och varje ny påfyllning blir större än den föregående på samma gång som mina och roddarnas krafter avtaga. Till närmaste strand är det ännu mycket långt. Det är blott en tidsfråga hur länge vi kunna hålla oss flytande och ju längre det lider desto mindre bli utsikterna till räddning.

I dylika ögonblick av yttersta fara blir jag alltid lugn utan att veta varifrån detta lugn kommer eller varför. Sannolikt beror det på en undermedveten kallt logisk insikt att situationen, då man står inför döden, icke förbättras om man förlorar herraväldet över sig själv och de enda vapen man har till hands. Ehuru mina tjänare, då liksom nu fyra till antalet, stupade och dogo av törst i Takla-makanöknen, rubbades icke min tillförsikt. Jag kunde icke hjälpa dem. Den enda räddningen var vatten. Om jag lagt mig ned för att dö